

И двамата се обърнаха. Бѣше Цвѣтана.

— И ти ли отивашъ войникъ? — продължи тя.

Люцканъ не малко се зачуди, като видѣ инженера, стегнатъ въ офицерска униформа, изпращанъ отъ Цвѣтана и родителитѣ ѝ.

— Приятелю, — каза инженерътъ, — отиваме право въ червенитѣ пламъци!

Люцканъ не отговори на тая шега, но четѣше емблематичното значение на цвѣтята, които инженерътъ държеше, очудваше се още повече и каточе си казваше: „Вижъ ти, пъкъ азъ да не зная. Годеежъ е имало тукъ!“

— Люцкане, — започна весело Цвѣтана, — толкозъ пжти си ми давалъ цвѣтя, сега пъкъ азъ да ти дамъ. Вземи! — и тя му подаде стръкъ жълта меникша.

— Раздѣла! — помисли си Люцканъ.

— Вземи! — повтори Цвѣтана, усмихна се и черната ѝ луничка дяволито заигра. — Ти разбирашъ какво значи. Добъръ пжтъ и добра сполука!

Удари звънецътъ и Люцканъ, почти грабнатъ отъ Митя Караколевъ, затече се наедно съ всички къмъ трена. Благодарение на силнитѣ лакти на ловеца, тѣ можаха да си намѣрятъ мѣсто при единъ прозорецъ и да гледатъ. Тренътъ още не тръгваше, говорѣха си отъ перона и отъ вагонитѣ. Изъ единъ прозорецъ висѣха жълтитѣ мустаци на Кръстанъ